

Het Boek Daniël - Nummer Zevenenzeventig

Onthulling van de profetische parallel: het Laodicese adventisme in 1863 en de bijbelse typologie

Jeff Pippenger
2024-02-10

De opstand van het Laodicese adventisme in 1863 is getypeerd door de vloek die werd uitgesproken tegen de herbouw van Jericho.

En Jozua deed hun te dien tijde zweren en zei: Vervloekt zij de man voor het aangezicht des HEEREN, die opstaat en deze stad Jericho herbouwt; op zijn eerstgeborene zal hij haar grondvesten, en op zijn jongste zoon zal hij haar poorten oprichten. Jozua 6:26.

De opstand van het Laodiceïsche adventisme in 1863 is getypeerd door de bouwlieden die de hoeksteen verwierpen.

Jezus zeide tot hen: Hebt gij nooit in de Schriften gelezen: De steen die de bouwlieden verworpen hebben, die is geworden tot een hoofd des hoeks; dit is van de Heere geschied, en het is wonderlijk in onze ogen? Daarom zeg Ik u: Het Koninkrijk Gods zal van u worden weggenomen en gegeven aan een volk dat de vruchten daarvan voortbrengt. Mattheüs 21:42, 43.

De opstand van het Laodiceïsche adventisme in 1863 is voorafgebeeld door Aarons gouden kalf.

Want zij zeiden tot mij: Maak ons goden, die vóór ons zullen uitgaan; want wat deze Mozes betreft, de man die ons uit het land Egypte heeft opgevoerd, wij weten niet wat er van hem geworden is. En ik zei tot hen: Wie enig goud heeft, laat die het afbreken. Toen gaven zij het mij; en ik wierp het in het vuur, en dit kalf kwam eruit voort. En toen Mozes zag dat het volk naakt was; (want Aäron had hen ontbloot, tot hun schande onder hun vijanden). Exodus 32:23–25.

De opstand van het Laodiceïsche adventisme in 1863 is uitgebeeld door Jerobeams twee gouden kalveren.

Indien dit volk opgaat om offers te brengen in het huis des Heren te Jeruzalem, dan zal het hart van dit volk zich opnieuw wenden tot hun heer, tot Rehabeam, de koning van Juda; en zij zullen mij doden en terugkeren tot Rehabeam, de koning van Juda. Daarop pleegde de koning overleg, maakte twee gouden kalveren en zei tot hen: Het is te veel voor u om op te gaan naar Jeruzalem; zie, uw goden, o Israël, die u uit het land Egypte hebben opgevoerd. En hij stelde het ene op te Bethel, en het andere plaatste hij te Dan. 1 Koningen 12:27–29.

De opstand van het Laodiceïsche adventisme in 1863 is voorafgebeeld door de profeet uit Juda die stierf tussen de ezel en de leeuw.

En het geschiedde, nadat hij brood gegeten en gedronken had, dat hij voor hem de ezel zadelde, namelijk voor de profeet dien hij had teruggebracht. En toen hij heengegaan was, ontmoette hem een leeuw op de weg en doodde hem; en zijn lijk werd op de weg geworpen, en de ezel stond daarbij, ook de leeuw stond bij het lijk. 1 Koningen 13:23, 24.

De opstand van het Laodiceaanse adventisme in 1863 is voorafgebeeld door de tiende beproeving van het oude Israël, waarmee hun omzwerfing in de woestijn begon.

Maar zo waar Ik leef, de ganse aarde zal met de heerlijkheid des HEEREN vervuld worden. Omdat al die mannen die Mijn heerlijkheid en Mijn wonderen gezien hebben, die Ik in Egypte en in de woestijn gedaan heb, en Mij nu deze tienmaal verzocht hebben en naar Mijn stem niet geluisterd hebben, voorzeker, zij zullen het land niet zien dat Ik hun vaders gezworen heb; ook zal niemand van hen die Mij getergd hebben, het zien. Maar Mijn knecht Kaleb, omdat er een andere geest met hem was en hij Mij volkomen gevolgd heeft, hem zal Ik brengen in het land waar hij geweest is; en zijn nageslacht zal het bezitten. Numeri 14:21–23.

De apostel Paulus leerde:

Al deze dingen nu zijn hun overkomen tot voorbeelden; en zij zijn beschreven tot waarschuwing voor ons, op wie het einde der eeuwen gekomen is. 1 Korintiërs 10:11.

In haar commentaar op dat profetische beginsel zei zuster White:

“Ieder van de oude profeten sprak minder voor zijn eigen tijd dan voor de onze, zodat hun profeteren voor ons van kracht is. ‘En al deze dingen zijn hun overkomen tot voorbeelden; en zij zijn beschreven tot waarschuwing van ons, op wie de einden der eeuwen gekomen zijn.’ 1 Korinthe 10:11. ‘Aan wie geopenbaard werd, dat zij niet zichzelf, maar ons bedienden met die dingen, welke u nu verkondigd zijn door hen die u het evangelie gepredikt hebben door de Heilige Geest, gezonden uit de hemel; in welke dingen de engelen begerig zijn in te zien.’ 1 Petrus 1:12....”

„De Bijbel heeft zijn schatten voor deze laatste generatie opgehoopt en samengebundeld. Al de grote gebeurtenissen en plechtige handelingen uit de geschiedenis van het Oude Testament hebben zich in deze laatste dagen in de gemeente herhaald en herhalen zich nog.” Selected Messages, boek 3, 338, 339.

De boodschap van de late regen is, volgens Jesaja, een boodschap; want hij geeft te kennen dat de goddelozen zullen weigeren ernaar te luisteren, en hij omschrijft die boodschap als „regel op regel”.

Wie zal hij kennis leren? en wie zal hij de leer doen verstaan? hun die van de melk zijn gespeend en van de borsten zijn afgetrokken. Want gebod moet op gebod zijn, gebod op gebod; regel op regel, regel op regel; hier een weinig en daar een weinig. Want met hakkellende lippen en in een andere tong zal hij tot dit volk spreken. Tot wie hij gezegd heeft: Dit is de rust, waarmee gij de vermoeide rust moogt geven; en dit is de verkwikking; toch hebben zij niet willen horen. Daarom was het woord des Heeren hun: gebod op gebod, gebod op gebod; regel op regel, regel op regel; hier een weinig en daar een weinig; opdat zij zouden heengaan,

achterover vallen, verbreizeld worden, verstrikt raken en gevangen worden. Jesaja 28:9–13.

Van de zes lijnen die wij zojuist hebben vastgesteld — en er zijn er uiteraard nog andere die wij niet hebben aangewezen — legt er één de nadruk op 1863 als het einde van een voortgaande beproeving die leidde tot omzwerving in de woestijn. Twee leggen de nadruk op het voorbijgaan aan een vroeger bondsvolk en de vervanging ervan door een nieuw uitverkoren volk. Eén markeert een vloek over het herbouwen van iets dat bedoeld was verwoest en verlaten te blijven onder Gods vloek zoals het was, en een andere markeert een vloek over de terugkeer naar een plaats waarheen men niet mocht gaan. Twee verschaffen voorbeelden van vervalsingen van de twee tafelen van de Tien Geboden, die Habakuks twee tafelen voorstelden.

De gouden kalveren van Aäron en Jerobeam vertegenwoordigen een vals beeld van jaloersheid, dat de vervalste kaart van 1863 voorstelde. Wanneer zij samengebracht worden, leren de twee getuigen van Aäron en Jerobeam dat Habakuks twee tafelen één tafel vertegenwoordigen, op precies dezelfde wijze als de twee tafelen van de Tien Geboden één wet van God vertegenwoordigen. Samen worden zij één symbool, dat uit twee bestaat wanneer zij samengebracht worden. Dezelfde profetische dynamiek van de twee tafelen van de wet van God bestaat in Habakuks twee tafelen, en samen behandelen de vervalsingen van Aäron en Jerobeam dat profetische verschijnsel.

De eerste generatie van het adventisme is getypeerd door het beeld van de jaloersheid in Ezechiël hoofdstuk acht. Het visioen dat begint op de vijfde dag, van de zesde maand in het zesde jaar in hoofdstuk acht van Ezechiël, loopt door in hoofdstuk negen, waar de verzegeling van de honderd vierenveertigduizend wordt voorgesteld. Wanneer zuster White ingaat op de illustratie van de verzegeling in hoofdstuk negen, betreft zij de eigenschap van Gods karakter die aangeeft dat het in de derde en vierde generatie is dat God hen oordeelt die ongehoorzaam zijn. Zij verwerkt daarom de waarheid die rechtstreeks verbonden is met het tweede gebod, het gebod dat de aanbedding van afgoden verbiedt, zoals de gouden kalveren van Aäron en Jerobeam.

„En hij riep tot de man die met linnen bekleed was, die de schrijversinktkoker aan zijn zijde had; en de Heere zei tot hem: Trek midden door de stad, midden door Jeruzalem, en zet een teken op de voorhoofden van de mannen die zuchten en weeklagen over al de gruwelen die in haar midden bedreven worden. En tot de anderen zei Hij ten aanhoren van mij: Gaat achter hem aan door de stad en slaat toe; laat uw oog niet sparen, noch hebt medelijden: doodt zonder mededogen ouden en jongen, zowel maagden als kleine kinderen en vrouwen; maar nadert geen enkele man op wie het teken is; en begint bij Mijn heiligdom. Toen begonnen zij bij de oude mannen die vóór het huis waren.”

„Jezus staat op het punt de genadetroon van het hemelse heiligdom te verlaten om klederen der wraak aan te trekken en in oordelen Zijn toorn uit te storten over hen die niet hebben gereageerd op het licht dat God hun heeft gegeven. ‘Omdat het vonnis over een boze daad niet spoedig wordt voltrokken, daarom is het hart van de mensenkinderen in hen ten volle gericht om kwaad te doen.’ In plaats van verzacht te worden door het geduld en de lankmoedigheid die de Heere jegens hen heeft betracht, versterken zij die God niet vrezen en de waarheid niet liefhebben hun hart in hun boze weg. Maar ook aan Gods lankmoedigheid zijn grenzen, en velen overschrijden deze grenzen. Zij hebben de grenzen van de genade overschreden, en

daarom moet God tussenbeide komen en Zijn eigen eer handhaven.

“Van de Amorieten zei de Heer: ‘In het vierde geslacht zullen zij hierheen wederkeren; want de ongerechtigheid der Amorieten is nog niet vol.’ Hoewel dit volk opvallend was vanwege zijn afgoderij en verdorvenheid, had het de maat van zijn ongerechtigheid nog niet volgemaakt, en God zou geen bevel geven tot zijn algehele verdelging. Het volk moest de goddelijke macht op duidelijke wijze geopenbaard zien, opdat het zonder verontschuldiging zou zijn. De medelevende Schepper was bereid hun ongerechtigheid te verdragen tot het vierde geslacht. Indien dan geen verandering ten goede zichtbaar werd, zouden Zijn oordelen over hen komen.”

„Met onfeilbare nauwkeurigheid houdt de Oneindige nog steeds met alle volken rekening. Terwijl Zijn barmhartigheid wordt aangeboden met oproepen tot bekering, blijft deze rekening open; maar wanneer de cijfers een bepaald door God vastgesteld bedrag bereiken, vangt de bediening van Zijn toorn aan. De rekening wordt gesloten. De goddelijke lankmoedigheid houdt op. Er is geen pleiten om barmhartigheid meer ten behoeve van hen.”

“De profeet zag, terwijl hij over de eeuwen heenblikte, deze tijd voor zijn ogen gesteld. De naties van deze tijd zijn de ontvangers geweest van ongeëvenaarde barmhartigheden. De uitgelezenste zegeningen van de hemel zijn hun geschonken, maar toegenomen hoogmoed, hebzucht, afgoderij, verachting van God en lage ondankbaarheid staan tegen hen opgetekend. Zij zijn hun rekening met God snel aan het afsluiten.

“Maar wat mij doet sidderen, is het feit dat zij die het grootste licht en de grootste voorrechten hebben gehad, besmet zijn geraakt door de heersende ongerechtigheid. Onder invloed van de onrechtvaardigen om hen heen zijn velen, zelfs onder hen die de waarheid belijden, koud geworden en worden zij meegesleept door de sterke stroom van het kwaad. De algemene verachting die over ware godsvrucht en heiligheid wordt uitgestort, brengt hen die zich niet nauw met God verbinden ertoe hun eerbied voor Zijn wet te verliezen. Indien zij het licht volgden en de waarheid van harte gehoorzaamden, zou deze heilige wet hun juist des te kostbaarder toeschijnen nu zij aldus wordt veracht en terzijde geschoven. Naarmate het gebrek aan eerbied voor Gods wet duidelijker aan het licht treedt, wordt de scheidslijn tussen haar onderhouders en de wereld scherper zichtbaar. De liefde voor de goddelijke voorschriften neemt bij de ene klasse toe naarmate de minachting ervoor bij een andere klasse toeneemt.”

„De crisis nadert snel. De snel stijgende cijfers tonen aan dat de tijd van Gods bezoeking bijna gekomen is. Hoewel Hij niet gaarne straft, zal Hij niettemin straffen, en wel spoedig. Degenen die in het licht wandelen, zullen tekenen van het naderende gevaar zien; maar zij behoren niet stil neer te zitten in een kalme, onbezorgde verwachting van het verderf, terwijl zij zichzelf troosten met de gedachte dat God Zijn volk zal beschutten op de dag van bezoeking. Verre daarvan. Zij behoren te beseffen dat het hun plicht is zich ijverig in te spannen om anderen te redden, terwijl zij met krachtig geloof tot God opzien om hulp. ‘Het vurige gebed van een rechtvaardige vermag veel.’”

“Het zuurdeeg der godzaligheid heeft zijn kracht niet geheel verloren. In de tijd waarin het gevaar en de neerslachtigheid van de kerk het grootst zijn, zal het kleine gezelschap dat in het licht staat, zuchten en schreien over de gruwelen die in het land bedreven worden. Maar in het

bijzonder zullen hun gebeden opgaan ten behoeve van de kerk, omdat haar leden handelen naar de wijze van de wereld.

“De ernstige gebeden van deze getrouwe weinigen zullen niet tevergeefs zijn. Wanneer de Heere optreedt als een Wreker, zal Hij ook komen als een Beschermmer van allen die het geloof in zijn zuiverheid hebben bewaard en zichzelf onbesmet van de wereld hebben gehouden. Het is in deze tijd dat God heeft beloofd Zijn uitverkorenen, die dag en nacht tot Hem roepen, recht te verschaffen, hoewel Hij lankmoedig jegens hen is.

“Het bevel luidt: ‘Ga dwars door het midden van de stad, dwars door het midden van Jeruzalem, en zet een teken op de voorhoofden van de mannen die zuchten en die weeklagen over al de gruwelen die in haar midden bedreven worden.’ Deze zuchtenden en weeklagenden hadden de woorden des levens verkondigd; zij hadden berispt, raad gegeven en gesmeekt. Sommigen die God onteerd hadden, kwamen tot berouw en verootmoedigden hun hart voor Hem. Maar de heerlijkheid des Heeren was van Israël geweken; hoewel velen nog steeds de vormen van godsdienst bleven onderhouden, ontbraken Zijn kracht en tegenwoordigheid.”
Testimonies, deel 5, 207–210.

Om het visioen van de verzegeling, zoals door Ezechiël uiteengezet, op juiste wijze te onderscheiden, is het van wezenlijk belang de vier generaties van het adventisme te begrijpen. Zuster White begint de door ons gekozen passage met een rechtstreekse verwijzing naar Ezechiël hoofdstuk negen, en het gedeelte dat wij hebben gekozen eindigt eveneens met een rechtstreekse verwijzing naar Ezechiël hoofdstuk negen. In de passage zegt zij met betrekking tot Ezechiël: “The prophet, looking down the ages, had this time presented before his vision.” Ezechiël zag de omstandigheden die zich voordoen tijdens de verzegeling van de honderd vierenveertigduizend.

In het vorige artikel hebben wij aan de hand van drie specifieke passages uit de Geest der Profetie vastgesteld dat Jesaja’s „dronkaards van Efraïm”, die in deze passage worden aangeduid als de „oude mannen”, en die in beide passages de leiding van Jeruzalem (het adventisme) vertegenwoordigen, niet kunnen zien dat er een machtige openbaring van Gods kracht zal zijn, zoals in vroegere jaren. In deze passage zal juist de openbaring van Gods kracht die zij weigeren te zien, plaatsvinden als onderdeel van het goddelijk oordeel dat over hen wordt gebracht, want er wordt verklaard dat „het volk de goddelijke kracht op een opvallende wijze geopenbaard moest zien, opdat het zonder verontschuldiging zou zijn.”

Het laodiceïsche adventisme weigert de manifestatie van de late regen te zien, die op 11 september 2001 begon neer te sprenkelen, maar zij zullen de climax van die regenval zien wanneer de boodschap van de Middernachtsroep in de laatste dagen wordt herhaald. Die boodschap is de islam van het derde Wee. Zag niet de leiding van het oude Israël, die zojuist hun Messias had gekruisigd, toe terwijl de Heilige Geest met Pinksteren werd uitgestort?

De passage duidt de kerk aan, die blijkens de context door Ezechiël als Jeruzalem wordt voorgesteld, en de leden binnen de kerk (Jeruzalem) worden in tegenstelling geplaatst tot een „klein gezelschap”, die eveneens worden aangeduid als degenen „die in het licht wandelen”, en die de „getrouwe weinigen” zijn. De Bijbel leert dat „velen” geroepen zijn, maar „weinigen”

uitverkoren. Het onderwerp van de passage omvat de toorn van God die over Zijn volk wordt gebracht. Het volk heeft zijn oordeel over zichzelf gebracht, maar God benadrukt uitdrukkelijk dat het Zijn engelen zijn die het werk van verwoesting volbrengen. God liegt nooit, en Hij heeft beloofd dat Hij het is Die de ongerechtigheid van de mensen bezoekt tot in het derde en vierde geslacht. De uitvoering van het oordeel aan iemand anders dan God toe te schrijven, is Zijn karakter te verloochenen en te suggereren dat Hij een leugenaar is.

De passage maakt duidelijk dat wanneer de verderfengelen van Ezechiël Jeruzalem beginnen door te gaan, het dan is dat „de bediening van Zijn toorn aanvangt.” Gods toorn begint bij Jeruzalem, dat Zijn kerk is, namelijk het Laodiceïsche adventisme.

Want de tijd is gekomen dat het oordeel moet beginnen bij het huis van God; en indien het eerst bij ons begint, wat zal dan het einde zijn van hen die het evangelie van God niet gehoorzamen? 1 Petrus 4:17.

Gods toorn wordt voltrokken door Gods engelen, en wanneer hun werk begint, wordt hun geboden te „slaan”, allen, en „laat uw oog niet verschonen, en hebt geen medelijden: doodt geheel en al ouden en jongen, zowel maagden als kleine kinderen en vrouwen; maar nadert niemand op wie het teken is; en begint bij Mijn heiligdom.” De toorn van God wordt uitgevoerd door heilige engelen, en het punt dat wij hier willen vaststellen, is dat de aanvang van Gods bediening van toorn in het vierde geslacht wordt voltrokken.

Wij zullen deze studie in het volgende artikel voortzetten.

En het zal geschieden op de dag van het slachtoffer des HEEREN, dat Ik de vorsten zal straffen, en de kinderen des konings, en allen die met vreemde kleding bekleed zijn. Op diezelfde dag zal Ik ook allen straffen die over de drempel springen, die de huizen hunner heren vervullen met geweld en bedrog. En het zal geschieden te dien dage, spreekt de HEERE, dat er geschrei zal zijn vanaf de Vispoort, en gejammer vanuit het tweede stadsdeel, en groot gekraak vanaf de heuvels. Huilt, gij inwoners van Maktes, want al het handelsvolk is uitgeroeid; allen die zilver dragen, zijn afgesneden. En het zal geschieden te dier tijd, dat Ik Jeruzalem met lampen zal doorzoeken en de mannen zal straffen die op hun drosesem rusten, die in hun hart zeggen: De HEERE zal geen goed doen en Hij zal geen kwaad doen. Zefanja 1:8–12.